

2.7. 2017

3. neděle po Trojici

Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled', zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved'!
(Žalm 139,23-24)

Píseň: 640 *Noc odchází*

Modlitba:

Pane Bože,

ty zaháníš noc. Světlem, novým dnem, požehnáním. Děkujeme ti za to. Chválíme tě, dárce života. Děkujeme za léto, slunce, za prázdniny, volný čas, odpočinek. Prosíme o dobré oči, které vidí krásu světa i lidí kolem sebe. Pane Bože, pro tebe není nikdo tak malý, že bys ho přehlédl. Naopak, ty máš ty malé a přehlížené obzvlášť rád. Chceme se to učit.

Pane Bože, ty znáš naše cesty, skutky, strachy, temnoty, smutek. Naši hlubinu. Myslíme na to, co nás tíží... Sami se z toho nevymotáme. Ved' nás, prosíme, potěšuj, vytahuj, napomínej. Odpusť nám. Amen.

Čtení: 1K 12,4-11 a 13,1-7.13

Píseň: 433 *Otče náš, milý Pane*

Text: Mt 7,15-23

Kázání:

Někdy hodně prší. Jindy málo nebo vůbec. Déšť vede k pokoře. Stejně jako slunce, sucho, mráz nebo rozvodněná řeka. Potřebujeme vodu. Tekoucí řeku uvnitř sebe. Která dává růst stromu s plody lákavými na pohled i chutnými na jídlo. Takový plodný strom je obrazem ráje. Umělé (lidské) zavraždění nestačí. Plody (z) vlastních sil jsou neduživé. Zdroje - ani ty přírodní, ani ty duchovní - nemáme ve své ruce. Autor prvního žalmu zpívá: *Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který neseďává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem*

rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. O Ducha svatého prosíme.

Duch svatý je Bůh v nás. Oživuje, působí v nás, ovlivňuje. Je tou živou vodou, tekoucí řekou. Písně o něm mluví jako o rose nebo o dešti nebeském. Ale k čemu nás Duch vede? Rozpoznáme to? A necháme se takto vést? Rozpoznáváme u druhých, co je, a co není z Boha? Apoštol Pavel napsal v dopise do Korintu dlouhý seznam duchovních darů. Někdo má dar slova moudrosti, jiný dar uzdravování, působení mocných činů, prorockví... všechny dary dává jeden Duch. Pavel mluví (1Kor 12) o darech Ducha pozitivně, vyzývá k tomu, abychom si jich vážili, usilovali o ně. Respektovali lidi, u kterých se projevují. Nehádali se, který dar je důležitější. Ale hned v následující kapitole Pavel píše, že těmi hlavními dary Ducha jsou víra, naděje a láska. A tím největším z této trojice je láska. Jakýsi vrchol pyramidy. Nebo ještě jinak: láska je to nejvyšší kritérium.

Takže: s dary Ducha se počítá, opravdu to jsou dary Ducha (to prorockví, exorcismy apod.), to nepopírá ani Ježíš v Kázání na hoře. Ale není to to hlavní. Resp i tyto, nebo právě tyto dary, tato působení musí být vedena, usměrňována láskou. Bez ní mohou napáchat škodu nebo se "vymknout z ruky", být zneužity. Stát se ostrými kameny, žiletkovým plotem.

Co je to láska? Směřování k druhému člověku. Dávání přednosti. Je to ptaní, zda to, co pro druhého dělám, je mu k dobrému. Vede mě k tomu láska, nebo myslím na to, jak se můj čin "bude vyjímá"? Nedělám to vposledu kvůli sobě? Pro dobrý pocit, plusový bod? Trochu jiným slovem, ale možná výstižnějším než láska, je milosrdenství. To, myslím, nemáme spojené tolik s citem. Nemusím k člověku cítit lásku, ale mám se chovat milosrdně. Ježíš byl opakovaně s farizey ve sporu, např. o to, co znamená dodržování soboty. Smí být v sobotu uzdraven nemocný nebo postižený člověk? Smí si učedníci, když mají hlad, v sobotu vymnout a vyjíst zrna z

klasů na poli? Ježíš v tomto sporu obviní své protivníky z toho, že nechápou smysl soboty. Cituje proroka Ozeáš: Milosrdenství chci, ne obět' (Oz 6,6). Sobota byla učiněna pro člověka, ne člověk pro sobotu (Mk 2,27).

Milosrdenství, láska má být kritériem správnosti jednání. Je ovocem, podle kterého hodnotíme strom. V první řadě máme hodnotit sebe. Svůj strom. Neseme ovoce? Je nám kritériem milosrdenství, láska? Nesnažíme se na trnitém keři pěstovat fíky? Nevedeme prázdné řeči a skutek utek? A naše víra - není to jen pohazení po dušičce, které nás k ničemu nezavazuje?

Až potom, co kriticky hodnotíme vlastní ovoce, máme hodnotit plody stromů jiných, činy druhých lidí. (Jinak budeme vidět jen ty třísky v očích bratrů a sester, ale svoje trámy vytěsníme mimo zorné pole.) Střeďte se lživých proroků. Dávejte si pozor, komu věříte, komu se svěřujete do péče, na koho se spoléháte. Rozlišujte. Ať nenaletíte. Nebuďte slepě důvěřiví. Zkoumejte: politiky, reklamu, nabídky, církve. Školy, peněžní ústavy. Dodavatele energií a služeb. Původ zboží, které kupujete... Svoje faráře. (Káže vodu, pije víno...)

Zkoumejte, dejte si pozor. Špatný strom nenese dobré plody a bude hozen do ohně. To vytínání a házení do ohně - ať už myslíme doslova na upálení nebo přeneseně: zavržení - není naše práce. To nechme na Pánu Bohu. My máme "jen" zkoumat a držet se dobrého. Vytínání a pálení je v kompetenci Boží.

Přemýšlejme také o sobě jako o církvi, sboru. Jsme stromem s plody žádoucími k ochutnání? Co nabízíme? Je to upřímné? Čím jsme vedeni? Láskou, milosrdenstvím? Jde nám o druhého člověka, o jeho dobro? Nebo nám jde spíš o náš obraz? Nebo o další "duši", která se přidá k ovčinci a nám to přinese užitek?

Jsme čitelní a věrohodní? Vlčí nitro v ovčím rouchu je nebezpečné pro druhého člověka. Přetvářkou vyjadřujeme, že druhého nebereme vážně. Není nám rovnocenným partnerem, před kterým máme být pravdiví. Když k němu přistupuji s pocitem: mohu si myslet cokoli, ale říct, udělat něco jiného, toho druhého degraduji, mám nad ním navrch.

Hebrejské slovo "chesed" v sobě spojuje vztah k Bohu i k člověku. Je to milosrdenství vůči člověku a zbožnost ve vztahu k Bohu. Vztah k Bohu souvisí se vztahem k člověku. Ovoce, které je člověku viditelné a k užítku, roste díky onomu vnitřnímu zdroji, nebeskému zavlažování, dešti shůry. K Bohu se obracíme modlitbou, chválami, písněmi..., ale taky tím, že a jak jednáme vůči lidem. To je vyjádřeno polopatě v Ježíšově podobenství o posledním soudu. Kdy jsme tě viděli hladového a ne/dali jsme ti jíst... (Mt 25)

Pane Bože, otevíráme se tvému působení. Zavlažuj nás, prosíme o rosu, vodu, o požehnání od tebe. O tvého ducha prosíme. Buď v nás jako živá řeka, dej ať neseme ovoce, ať je tvé působení vidět. O celistvost prosíme, o shodu mezi tím uvnitř a tím navenek. Amen.

Píseň: 392,1 a 6-8 *Z pravé víry vzchází*

Ohlášky, sbírka

Píseň: Svítá 202 *Bez skutků je víra mrtvá*
Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání:

Vaše slovo buď když ano - tak ano, když ne - tak ne. Co je nad to, je od zlého.

Požehnání:

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. (2 Kor 13,13)

Píseň: 453 *Když vycházíme z domu tvého*